

Róbert Ďurec

**KRÁL,
KTORÝ VŠETKÉHO
MÁ**

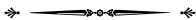

Kým skutočne si?

Róbert Ďurec

**KRÁL,
KTORÝ VŠETKÉHO
MÁ**

**KRÁL',
KTORÝ VŠETKÉHO
MÁ**

V jednej dávnovej krajine žil kráľ, ktorý už všetkého dosť mal. Bol taký bohatý, že jeho nahromadené zlato a striebro celé poschodie hradu zaberalo. Mal úspech ako nikto iný – kráľovstvo sa pod jeho rukou rozširovalo vo vojne a prosperovalo i počas mieru. Aj moci a vplyvu mal kráľ nadostač – dokázal kohokoľvek vypočuť a omilostiť. Ale vedel sa aj nahnevať. A vtedy bol každý neprajník o hlavu kratší. A jeho poddaní? Jedni z úcty, iní zo strachu mu hovorili: Kráľ kráľov, Najväčší z najväčších, akých táto Zem niesla.

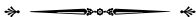
V jeden deň sa prechádzal svojimi nekonečne dlhými komnatami plnými krásnych obrazov, farebných váz, prepychových vyšívaných obrusov a iného majetku. Keď tu zrazu zbadal neznámu starenu.

Povýšenecky sa na ňu pozrel:

„Čo chceš, služobnica neúctivá?

A čo robíš v komnatách, kde mám vstup len ja?

Odíd!“

Ale žena neurobila ani krok, a mlčky sa pozerala na jednu z maľovaných váz. Kráľ zvýšil hlas:

„Žena! Odíd', inak budeš o hlavu kratšia!“

Žena zodvihla zrak ku kráľovi, a s pohľadom nevinnej začala rozprávať:

„Ja som zablúdila. Nevieam, kde som. A ani neviem, kto si TY.“

„Ty ma nepoznáš? Ako je možné, že ma nepoznáš?“

Kráľ napol hruď a prehovoril hrdým hlasom:

„Som najväčší na svete. Som kráľ sveta. Nikoho väčšieho na tejto zemi niet...“

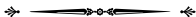
Starena sa pozrela do panovníkových očí:

*„To sú odvážne slová. Ale vieš ich aj dokázať?
Či sú to len prázdne reči do vetra?“*

Kráľa ovládol hnev:

*„Ako sa opovažuješ mi protirečiť a urážať ma?
Chceš byť sťatá katovou sekerou?“*

*„To pre jednoduchú otázku sa tu stínajú hlavy?
Ak si kráľom celého tohto sveta, dokáž to.
Povedz o svojej sile. Čo dokážeš?“*

*„Dokážem prikázať ľuďom, aby robili, čo chcem.
Ba dokonca ešte viac:
Dokážem ich primäť k tomu, aby mysleli, na čo chcem.
Aby postavili, čo chcem.
Aby zomierali za to, čo chcem.“*

Žena sa pousmiala:

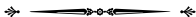
*„Naivný si, pán kráľ. Ale zďaleka nemáš takú moc,
ako o sebe vyhlasuješ. Nie si pánom tohto sveta!“*

*„Nehovoríš pravdu. Ak vieš, povedz mi čo len jeden
príklad, že sa mýlim,“ dodal kráľ povýšeneckým hlasom.*

„Ako povieš, milý kráľu.

*Dokážeš prikázať vetru, aby fúkal?
Rastline, aby kvitla?
Prikázať Slnku, aby odohnalo mraky?
Alebo prikázať smrti, aby prišla neskôr,
čo i len o jeden jediný deň?“*

Kráľ sa rozzúrila do nepričetnosti.

*„Ako sa opovažuješ vyriechnúť tieto slová? Rúhaš sa!
Stráže, ihneď sem! Zavrite túto ženu do žalára!“*

„A prečo? Za pravdu sa zatvára do väzenia?“

Žena sa do kráľových očí pozrela tak prenikavo,
akoby mu hľadela priamo do jeho pyšného srdca:

„Ty nie si kráľ sveta. Ty si len kráľ ľudí.“

Starena vykročila k otvoreným dverám z komnaty,
a vyriekla prorocké slová:

„Ty si ešte spomenieš na naše stretnutie.“

Kráľovi vojaci dorazili o pár sekúnd neskôr z opačných
dverí. Sklonili sa: *„K Vaším rozkazom!“*

„Chyťte tú starenu, nech živá zo zámku nevyjde.“

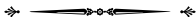
„Prepáčte, Vaša výsosť. Nerozumeli sme. Aká starena?“

„Predsa tá, ktorá ma urážala a odišla týmito dverami!“

A kráľov prst ukázal na dvere.

*„Prepáčte. Ale staré ženy majú vstup na hrad zakázaný.
Určite by sme si ju všimli.“*

*„Nehnevajte ma! Pred chvíľou tu bola.
Prehľadajte celý hrad, musíte ju nájsť! A okamžite!“*

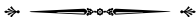
Stráže prehľadávali hrad hodinu, dve, štyri, až do úplnej tmavej noci, žiadnu starú ženu v hrade však nenašli... Kráľa to vytáčalo do nepričetnosti. Ako mohol niekto taký drzý uniknúť?

Ale počas ďalších dní kráľov hnev chladol. Najviac na to, bohužiaľ, doplatili jeho poddaní.

Prešli ďalšie týždne, mesiace, a pomaly aj rok. Kráľ, ako už bolo jeho zvykom, sa vybral na poľovačku. Už dávno ho opustili myšlienky na túto ženu. Práve teraz myslel len na zajace, jelene a lane, ktoré uloví. Ako tak cválal na koni, došiel na okraj lúky. Pozeral sa... Pekný výhľad, keď zrazu sa to stalo. Kráľa silno pichlo pri srdci, zatmelo sa mu pred očami, a ako bez života padal z koňa na tvrdú zem. Viac si nepamätal...

Služobníctvo ho po páde na lúke našlo a odnieslo na zámok. Kráľ sťažka dýchal. Všetci čakali, kedy, a či vôbec, sa preberie... Prešiel deň, prešiel druhý. A kráľ až na konci tretieho dňa otvoril oči. Ťažko sa mu hovorilo, a ešte ťažšie vstávalo. Opäť si vyčerpaný ľahol do postele. Tak prešiel aj ďalší deň.

Ani na tretí deň po prebudení sa kráľovi veľmi nepolepšilo, tak vydal rozkaz:

*„Ten, kto mňa – kráľovskú výsosť vylieči,
dostane toľko zlata, koľko sám váži.“*

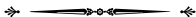
Tento rozkaz nemusel dva razy vydať. Už o tri hodiny prišli prví lekári, liečitelia, vedmy i čarodejníci. Každý z nich dúfal, že práve jeho recept je hodný kráľových pokladov. Dokonca niektorí si boli takí istí, že kráľa vyliečia, že začali priberať, aby získali viac zlata.

Prvý lekár natrel jeho tvár i celú hlavu zázračnou masťou. Kráľ bol onedlho celý biely. Ale masť na neho nemala účinkov.

Potom prišiel na rad kuchár. Ten mu pripravil šťavu z 22 ovocných plodov jeho zeme. Kráľovi síce džús chutil, pomôcť mu však nepomohol.

Tretí liečiteľ myslel opačne: keď mu nepomohla šťava z ovocia, pripraví mu tajomný elixír z 22 najsilnejších a najzvláštnejších rastlín celej Zeme. Kráľ to vypil, a hneď to aj vrátil von. Elixír chutil strašne. Ale liečiteľ namietał – za zdravie sa platí, treba ho vypiť celý. Tak to kráľ aj proti svojej vôli urobil. Ale ani po tretej dávke sa mu zdravie nezlepšilo.

Keď lekári a liečitelia nevedeli pomôcť, prišli na rad mágovia a iní čarodejníci. Hovorili nad ním rôzne ochranné verše, kreslili rôzne symboly a pálili v izbe kadidlo i iné aromatické rastliny. Aj to však bolo márne...

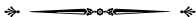
Keď nič nepomáhalo, jeden z čarodejníkov sa pokúsil spojiť s duchmi. Dostal sa do tranzu, s úplne iným hlasom a s mŕtvolným výrazom vyriekol slová:

*„Kráľ, si spútaný mocnou silou. Si prekliaty.
A ostávajú ti oddnes už iba dva mesiace života.
Budeš slabnúť čoraz viac.
Maličká nádej na prelomenie kliatby tu ešte jestvuje.
Ale nenájdeš ju na zámku, a nedá ti ju ani nik,
kto je teraz v tvojom paláci.
Smrť si na teba už pomaličky brúsi zuby...“*

Čarodejník dorozprával a padol na zem. Prebral sa až po malej chvíli. Nepamätal si na nič zo slov, ktoré povedal.

A kráľ? Aj keď nechcel, niekde v hĺbke uveril týmto prorockým slovám. A prišiel na neho nepokoj a strach. Zavrel sa do komnaty. Má ešte nádej?

Pobyt v paláci mu pripadal čoraz viac neznesiteľný. Preto ráno, prezlečený za niekoho iného, vyšiel von, do mesta. Zastavil sa na trhovisku a započul rozhovor:

„Vieš, čo sa stalo včera na hrade?“ Spýtal sa mešťan zákazníka.

„Nie, neviem. Povedz.“

„Kráľovi vyveštili, že o dva mesiace tu už nebude. Že zomrie.“

„A kto bude kráľom po ňom?“

„Neviem. Kráľ o tom nič nepovedal.“

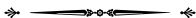
„Nebol to až taký zlý kráľ. Vedel, ako vybudovať ríšu. Ale ak by si sa dostal do jeho nepriazne, zhorel by si na hranici ty i celá tvoja dedina. Kráľ dostane len to, čo si zaslúži.

A spomínaš si, čo chcel od každého, aby mu hovoril?“

„Že je Kráľ Kráľov. Ten najväčší človek, akého kedy táto Zem niesla,“ ironicky poznamenal.

Kráľ sa zamyslel a povedal pre seba:

*„Tak toto si o mne myslia? Že som nebol dobrý kráľ?
Budem po mojej smrti vôbec niekomu chýbať?
Či budú len naoko smútiť, a vnútri oslavovať,
že som už preč...
Má môj život vlastne zmysel?“*

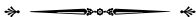
Panovník kráčal ďalej. A videl v meste aj mnohých starých ľudí. Nezvyknutý na ten pohľad. Nechcel ich mať na zámku. Pripomínali mu, že starne. Pripomínali mu blízkosť smrti. Vtipné, teraz je asi bližšie k smrti on, ako tí starci...

V kráľovskej stajni osedlal najobyčajnejším sedlom toho najobyčajnejšieho koňa akého našiel. Už nechcel byť kráľom. Najviac sa bál toho, že ho niekto spozná. A zistí, že ON – kráľ je iba malý, chorľavý a zraniteľný človečik, ktorý zúfalo túži po nádeji.

Odchádza z mesta a je mu jedno, ktorým smerom sa vydá. Nechá to na náhodu.

A tak kráľ putoval svojou krajinou celých sedem dní. Vyčerpávalo ho jeho pomaly chradnúce telo, omnoho viac ho však mučili jeho vlastné myšlienky. A čím dlhšie putoval, tým ťažšie od nich utekal. Tie nepríjemné myšlienky ho prenasledovali ako tieň za slnečného dňa.

Odišiel mimo cesty, prechádzal trochu zarasteným lesom, až došiel k malej rieke. Vydal sa proti jej prúdu. Kopytá koňa čerili priezračnú vodičku z tohto potoka. A kráľ putoval ďalej, až prišiel na miesto, kde riečka začínala. Bol to okraj malého modrého jazera. Zosadol z koňa a napil sa vody. Rozprestrel obrus a vybalil niečo zo svojich zmenšujúcich sa zásob. Unavený si sadol. V tom sa z lesíka objavila stará žena. V ruke niesla košík plný húb.

„Aha, cudzinec. Čo robíš na tomto zabudnutom mieste?“

„Zablúdil som.“

Odpovedal kráľ. Ale v skutočnosti sa jej chcel zbaviť, ako mnohých iných ľudí, ktorých stretol cestou. Nechcel sa s ňou rozprávať.

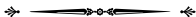
„Naozaj? Môžem ti poradiť, ako sa dostať na cestu, ak chceš.“

Kráľ si uvedomil, že povedať slová, že zablúdil, nie sú ideálne ako sa zbaviť človeka. Tak to skúsil inak:

„Ukáž mi cestu, a ja onedlho pôjdem naspäť.“

„Ako povieš, cudzinec. A vidím aj mnohé netradičné jedlá v tvojich zásobách. Som zvedavá ako chutia. Pohostiš ma za radu?“

Kráľ gestom ukázal, že je mu to jedno. Dopovedal:

„Daj si čo len chceš. Nech ti padne na úžitok.“

„Ďakujem ti.“

Starena si zobrala prvý kúsok exoticky vyzerajúceho ovocia. Pomaličky sa doň zahryzla, a jemne si ho vychutnávala. Podobným spôsobom ochutnala aj ďalšie tri kúsky položené na obruse.

Potom sa pozorne zahľadela kráľovi do očí a povedala:

„Cudzinec, už hľadela som do tváří mnohých ľudí, videla som rôzne oči. Aj oči, aké máš ty. Vidím, že pred niečím utekáš.“

Kráľ si povzdychol:

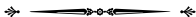
„Kdeže, nepoznáš ma. Nevieš, kto som. Nevieš, aký som.“

„Ale oči povedia často viac ako tisíc slov,“ protirečila mu starena. „Čo ťa trápi, synu?“

„Aj tak ma nepochopíš,“ odpovedal kráľ.

„Nesúď kronikárovu knihu podľa obalu. Občas v nej nájdeš niečo, čo ťa prekvapí. Niečo, čo si dlho hľadal.“

„Ha-ha-ha... Ty si kronikárka? Nevyzeráš na to.“

Na stareninej tvári sa zjavil jemný úsmev. Potom úsmev zmizol a starena sa opäť zahľadela na cudzinca.

A opäť mu položila otázku:

„Čo ťa trápi, synu?“

Nastala chvíľka ticha...

„Chceš mi sám povedať, čo ťa trápi, alebo to mám vyčítať z tvojich očí?“

„Skús.“ Kráľ sa s úsmevom pozrel na starenu.

Starena si odkašľala, a začala hovoriť:

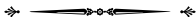
„Zistil si, že nie si ten, za ktorého si sa pokladal. Zistil si, že ten mocný človek, ktorý má byť zapísaný v historických kronikách, je iba ustráchaný človečik, ktorý uteká pred sebou samým.

Opantal si sa mocou, aby si na tri zámky zatvoril svoje srdce. A zrazu si moc stratil.

Ale zamknuté srdce ti ostáva.“

Cudzinec, keď započul tieto slová, posmutnel. Tieto slová ho zaboľeli. Starena pokračovala:

„A teraz nevieš, ako ďalej. A poznám aj jedno tvoje tajomstvo: Si kráľ. Si kráľ tejto ríše. A zároveň si kráľ, ktorý zomiera.“

„Ako to vieš?“

„Nie je to prvýkrát, čo sa vidíme. Skús si spomenúť, kedy si ma videl naposledy.“

Kráľ sa zamyslel. Hneď na to od hnevu sčervenel:

„To si ty! Inak vyzeráš... Ale si to ty. Ty si tá starena zo zámku. Tá starena, ktorá ma urazila.“

„A ktorú si za pravdu chcel zatvoriť do väzenia?“

Kráľov hnev po tejto vete vyfučal. Predsa len, povedala mu pravdu. Aj keď si tú pravdu vtedy na zámku odmietal priznať.

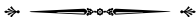
„Teda vieš aj o kliatbe, však?“

„Viem,“ odsekla mu.

„To ty si ju na mňa uvalila?“

„Nie ja. To život. Ved' poznáš zo starých kníh: Čo zaseješ, to zožneš.“

Kráľa premohla vina. Spomenul si na svoje kruté panovanie. Ako aj na to, čo si pred týždňom počul na trhovisku. Starena pokračovala:

„Čo zaseješ, to zožneš.

A čo má zožať človek, ktorý seje smrť?“

Kráľa tieto slová obrovsky zaboľeli. Spomenul si aj na kliatbu z úst čarodejníka:

„Teda naozaj mi už ostáva len mesiac a pol života?“

„Môže byť.“

„Ale čarodejník povedal, že aj nádej na prelomenie kliatby existuje. A že ju nájdem mimo zámku.

Máš mi tú nádej dať ty?“

„Podľa toho ako sa rozhodneš.“

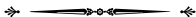
Tieto slová riadne kráľa rozrušili:

„Dám ti všetko. Zlato, striebro, hoci aj všetky moje poklady.“

Starena sa na neho len usmiala.

„Nestačí? Dobre, dám ti viac. Dám ti pol kráľovstva.“

Starena sa usmievala ďalej.

„Nie? Tak ďam ti celé kráľovstvo.

Stovky miest po tejto zemi. Len ma zachráň.“

„Kráľu, tvoja ponuka by nenechala chladným nikoho z mesta. Ale život sa nedá kúpiť.

Preto ani mňa si takto kúpiť nemôžeš.

„Tak čo chceš? Ďam ti všetko! Urobím pre teba všetko.“

„Naozaj? A čo keby si urobil niečo pre seba?“

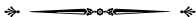
„Čo tým myslíš?“

„Vieš, že zomrieš. Ale môžem ti tvoje posledné okamihy spraviť znesiteľnejšími...

...a môžeš zomrieť v pokoji.“

Kráľ padol na zem. Toto nechcel počuť. Toto nechcel prijať. Zo všetkého najviac si neželal zomrieť. Príšerne sa bál smrti. Chcel utiecť, no nevládal sa ani pohnúť. Aj keď nevedel, či mu útek k niečomu pomôže...

Starena sa postavila nad neho a doplnila:

„Ak si myslíš, že tvoj život smrťou končí a nič ďalšie nenasleduje, premôže ťa strach. Strach a vina, že si svoj život premárnil. Pochybnosti. Teraz to cítiš.“

Kráľovi vyšla slza z oka. A ďalšia a ďalšia a ďalšia... Kopa slz. Úplne sa rozplakal. Zomrie. Prečo?

Starena mu odpovedala:

„Už vieš, čím si bol. Kráľom. Ale teraz si zlomený. Stratil si všetko. Časť teba zomiera a to prináša bolesť. Cítiš to, však?“

Kráľ sťažka odpovedal:

„... áno.“

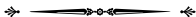
„Ostáva ti iba prijať to, že čoskoro odídeš z tohto sveta a neodnesieš si so sebou žiaden majetok a vplyv. Ale niečo ti predsa len ostane.“

„A čo mi ostane?“

„To, kým skutočne si. Odomkni svoje srdce.“

„A ako?“ spýtal sa kráľ.

„Popozeraj sa okolo seba.

Pozri sa na rastlinu – jeden deň tu je, na ďalší ju kosci môžu zožať a zmizne.

Pozri sa na zvieratá – v jeden deň lozia po lese, na druhý deň ich môže uloviť dravec.

Nauč sa od nich prijímať to, čo je.

Nauč sa od nich úplnosti, celistvosti.

Ako byť v jednote, byť sám sebou.

Byť skutočným a vyrovnaným.

Nauč sa od nich, ako žiť a umrieť a nerobiť zo života a smrti problém.“

„Teda mám prijať to, že zomriem?“

„Iba keď prijmeš to, že zomrieš, dokáže to falošné v tebe zahynúť a to pravé sa rozžiariť.

Objav svoj vlastný pokoj.“

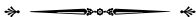
„A kde mám ten pokoj hľadať?“

„Ak ho hľadáš okolo seba, nenájdeš ho.

Ale ak sa pozrieš do svojho vnútra, zistíš, že tam tvoj pokoj na teba čaká.

Čaká na príležitosť, aby sa mohol prejaviť, predať von.

Preto nehľadaj pokoj.

Začni vnímať seba samého, svoje vnútro.

Dovoľ mu existovať, vtedy sa pokoj objaví sám.“

„Nevidím ho. Necítim ho. Stále cítim len utrpenie.

Ako balvan v strede cesty, okolo ktorého sa nedá prejsť.“

„Pozri sa na ten balvan zblízka. Vidiš ho? Vidiš, čo to je?

Sú to tvoje zvyky, tvoja túžba po moci a majetku.

Túžba byť viac ako iní. Kráľovská pýcha.

A preto sa nevieš pozrieť hlbšie. Áno, bolí ťa vidieť ten balvan. Bolí ťa vidieť tvoju bolesť.

A keď sa na ňu pozrieš zblízka, bolí ešte viac.

Ale mám pre teba radu:

Každá bolesť má svoj vrchol.

A keď dosiahneš vrchol bolesti, uvedomíš si,

čo ti mala bolesť povedať. Čo si mal pochopiť.

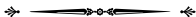
A vtedy prichádzajú prvé pocity úľavy.

Úľava znamená pochopenie.

Ak budeš potrebovať plakať, tak plač. Slzy prinášajúce úľavu ti pomôžu nájsť pravú cestu k tvojmu srdcu.“

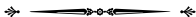
A starena ho na jeden deň opustila.

***Skús teraz odložiť knihu
a zamyslieť sa nad tým,
čo si prečítal,
podobne ako kráľ
v tomto príbehu.***

Za ten jeden deň ticha sa udialo veľa. Kráľ nemohol ďalej utekať sám pred sebou. Preto sa musel pozrieť na svoju bolesť. Bolo to strašné a bolestivé. Kráľ plakal. Postupne prišli aj slzy úľavy, keď bolesť pomaličky odchádzala a na jej mieste sa objavoval čoraz hlbší a hlbší pokoj. A aj keď stopy dlhoročných vrások stále čerili kráľovu tvár, v jeho očiach sa začal blysknúť lesk. Také zvláštne žiarivé svetlo ako znak toho, že kráľ niečo hlboké pochopil.

Keď sa starenka vrátila, spýtala sa kráľa:

„Už vieš, kto si?“

Kráľ s pokojom odpovedal:

„Áno.“

„Už si zmierený s tým, že odídeš z tohto sveta?“

„Áno, som.“

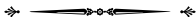
„A práve preto si svoj život zachrániš.“

Starena sa jemne usmievala:

„Vieš, čo je najväčšia úloha človeka?

Pochopiť, kto je, a prečo tu je.

Pochopiť, prečo sa narodil.

A zistiť, akú úlohu mu Život vybral.“

Kráľ celý prekvapený:

„Život?“

„Áno, presne tak. Život.

Život je sila, ktorá sa neustále vyvíja, mení, tvorí.

Chce zistiť o sebe viac.

Preto Život vytvoril zrkadlo tohto sveta.

Tvorí, aby objavoval, kto je, vo všetkých svojich odtienkoch.“

Kráľ stíchol. Stíchla aj jeho myseľ. Počul práve to, čo mu celý život unikalo?

Kronikárka pokračovala:

„Rada ti poviem zopár paradoxov tohto sveta.

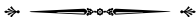
Prečo existuje tento svet plný nenávisťi a utrpenia?

Aký krutý netvor tento svet navrhol?

Chcel sa ľuďom pomstiť? Prečo?

Alebo je to úplne inak?

*Vieš, priateľu. Každý človek má v sebe dva svety.
Jeden vonkajší, ktorý spoznáva spoločne s inými.
Druhý vnútorný, ktorý je taký jedinečný, že ho môže
spoznávať iba sám.
A oba svety sú súčasť jednoty života.*

*Ale ako spoznáš vnútorný svet bez učiteľa?
Práve preto vznikol ten vonkajší,
aby sme si vzájomne vedeli zdieľať rady.*

A možno ťa prekvapí jedna maličkosť:

Vo vnútornom svete smrť neexistuje.

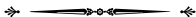
Vo vnútornom svete existuje iba skúsenosť.

Preto skús navnímať, čo si teraz počul.“

Starena ho tentokrát opustila na celý deň. Kráľ dostal do daru ďalší deň ticha a ešte hlbšie sa ponáral do svojho vnútorného pokoja. Nekonečný prázdny priestor.

Keď Starenka opäť uvidela kráľa, videla na ňom zmeny. Tvár mal pokojnú, uvoľnenú, po vráskach už ani stopy. Jeho tvár ozdoboval jemný a príjemný úsmev. A videla ešte viac žiarivý lesk v jeho očiach. Vedela, že môže pokračovať.

„Priateľu, počul si príbeh o kráľovi kráľov?“

„Síce týmto titulom som sa rád ozdoboval,
no príbeh o kráľovi kráľov som ešte nepočul.“

„Prečo je jeden kráľ a milióny poddaných?
Prečo nie je kráľov viac?
Čim je kráľ taký výnimočný?
Čo ti napadá?“

„Kráľ má moc a bohatstvo. Nikto nemá viac.“

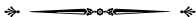
„A prečo ho život vytvoril?
Prečo Život vytvoril kráľa aj milióny poddaných?“

„Toto fakt neviem. Prezradíš mi?“

„Vieš,... život je nekonečne zvedavý a rád skúma aj tie
najzvláštnejšie otázky života. Preto našiel rébus:

Aké by to bolo získať najväčšiu moc na svete,
a potom zistiť, že sa celý čas mýlil?
Že zmyslom zhromažďovania moci je pustiť ju?
Oslobodzujúce prekvapenie.“

Kráľ sa chytil za čelo a trochu zanádal... A pokorne uznal:

„Dobrý vtíp.“

Starenka pokračovala ďalšou časťou príbehu:

„Vieš aký je problém moci?

Vzdať sa jej môže iba ten, kto moc skutočne má.

Ako si vie bežný človek predstaviť, čo je to moc?

Aké je to mať ju? Aké zodpovedné je byť kráľom?

Skús mi o tom niečo povedať.“

„Asi to najzvláštnejšie je, že mnohí ľudia vnímajú moju pozíciu príliš romanticky. Kráľ, ktorý je iba dobrý.

Ale riadiť rišu, tvoriť zmysluplné zákony,

aby sa tí ľudia nebili ako blázni. To sa asi nedá...

Zvláštne je aj veliť vojakom. Vidieť smrť.

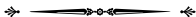
Brať ju ako nutnosť. Vidieť stovky mŕtvych tiel.

A prekonať bolesť z pohľadu na mŕtve telá mojich priateľov.

Preto som sa uzatvoril a bol krutý. Nevedel som inak.

Keď ťa opustí prvotné nadšenie z kráľovskej koruny, príde nekonečná bolesť.

Cítil som sa podobne ako stroj. Vytvoril si štít proti svojim pocitom. A nevedel ako ďalej...

To je zvláštne utrpenie kráľa. Ale nenašiel som nikoho iného, komu by som osud kráľovstva mohol zveriť. Radšej budem Kráľom ja, ako vidieť toto kráľovstvo v ruinách.

*Koľko kráľov chce skutočne zabíjať ľudí?
Ale musí. Keď sa rúbe les, lietajú triesky.“*

„A tie triesky sa zapichujú do kráľovho srdca“.

Dodala starena. Zahľadela sa do diaľky a potom opäť do kráľových očí:

„Teda už tušíš, kto je kráľ kráľov?“

Je to kráľ, ktorý spozná svoje kráľovstvo.

Bude v jednote so svojim kráľovstvom.

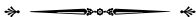
Spozná aj jeho mnohé protichodné odtienky.

Spozná aj dušu ľudí. Spozná aj bolesť ľudí.

A preto sa rozhodne vyliečiť dušu svojho kráľovstva z jeho vlastného vnútra. Vďaka tomu môže zo svojho kráľovstva vytvoriť Raj. Pretože vieš, kto v kráľovstve môže najľahšie zmeniť kráľovstvo?“

„Iba kráľ!“

„Vieš, ako sa volá takýto kráľ?“

„Nie.“

„Je to: Kráľ, ktorý všetkého má.“

Kráľ sa rozplakal. Ale tento krát to boli slzy radosti a úľavy.

„Vieš... mnoho z ľudí na tejto Zemi bolo kráľmi väčšieho, či menšieho kráľovstva.

Skúšali sa stať tým kráľom, ktorý všetkého má.

Cítia to. Majú skúsenosti. A radi ti budú pomáhať.

Preto nezabudni:

Zmeniť kráľovstvo na Raj je náročná úloha.

Preto máš podporu mnohých.

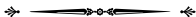
Máš aj podporu zvedavosti Života samotného.“

Kráľ už vedel, akú česť v tomto živote dostal.

S pokorou prijal dary a rozlúčil sa s kronikárkou.

Postupne, behom dní aj rokov sa mu rozšírilo vnímanie, a začal vidieť duše ľudí, zvierat, pocitov, ba aj celého kráľovstva. Videl dušu príbehov života.

Kráľ si našiel svoju kráľovnú, postupne vychovával aj svojich synov a im a aj iným ukazoval tajomstvá života.

A spoločne s mnohými spolupracovníkmi prinášal kráľ do Zeme viac radosti, lásky, úľavy a aj pochopenia.

A náš Kráľ bol známy široko-dáľeko ako inšpiratívny vodca s obrovskou múdrosťou.

Všetko raz končí. O mnoho rokov, keď kráľ tušil, že čoskoro nadíde koniec jeho pozemskej púte, ho opäť navštívila starena.

„Starenka, si to ty alebo nie? Vyzeráš mladšie.“

„Viem.“

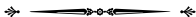
*„A celý čas som zvedavý na jednu otázku:
Kto vlastne si?“*

„Chceš to naozaj vedieť, priateľu?“

„Áno“, odpovedal.

„Pamätám si ešte tvojho dedka, keď bol malý.“

Kráľ sa len pousmial. Starena sa tiež usmiala a povedala.

*„Ja som to, čo sa neustále mení.
Ja som to, čo dáva všetkému pohyb a krásu.“*

Kráľ sa ešte viac usmial.

*„Už vieš, kto som? Ja som Život.
Život nezaniká, život sa iba premieňa.
Tak, priateľu, si pripravený na dobrodružstvo
za hranicami smrti?“*

„Áno, som.“ A kráľovi sa skotúlala slza z oka.

„Než pôjdeme ďalej, som zvedavá:

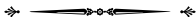
Podarilo sa ti zmeniť tvoje kráľovstvo na Raj?“

„Iba trošičku.“ S úsmevom odpovedal.

„Čo ťa na budovaní tvojho Raja najviac prekvapilo?“

*„Asi to, že som sa mal prestať usilovať a budovať.
Pochopil som, že tento svet je perfektný taký, aký je.
Na každý rébus sa nájde prekvapivé riešenie.
Preto som sa mal naučiť vnímať riešenia,
aké už pripravil život.
A je to aj zábava... nekonečná láska a radosť
a vzrušenie z objavovania krásy života.“*

A prijať, že náhody organizuje samotný život.“

„Aké zistenia by si odkázal svojim nasledovníkom?“

„Asi by som to zhrnul do viet:

Dostaneš to, čo vytvoríš.

Všetko je vždy perfektné.

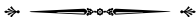
Život sa neponáhľa, a aj tak všetko dosiahne.

Pokora je vnímanie.“

„Vtipné, že práve toto hovorí Kráľ, ktorý všetkého má.“

A obaja sa zo srdca zasmiali, spoločne prekročili bránu smrti a prešli do inej reality.

© Autor: Róbert Ďurec, 2023
© editácia a korektúra: Mgr. Peter Kolník, 2023
grafické spracovanie: Martin Strihovský

Knihu môžete bezplatne stiahnuť
www.robortdurec.sk/knihy

Vydalo vydavateľstvo
DISRUPTIVNE FOUNDATION NGO n. o.,
v roku 2023 ako svoju 1. verejnú publikáciu

PDF verzia
ISBN: 978-80-974602-1-1
EAN: 9788097460211

Tlačená verzia:
ISBN: 978-80-974602-0-4
EAN: 9788097460204

